

La dignitat de ser rebels

“**V**iure sempre corrent, /
avançant amb la gent, /
rellevant contra el vent, /
transportant senti-
ments.” Vet aquí “La flama” en un tros
de cançó. “La flama” que dona títol al
nou treball discogràfic d’Obrint Pas i
que, en bona mesura, n’esdevé declara-
ció de principis.

Amb aquest disc acabat de sortir del
forn, amb els primers èxits que ja està
recollint i que confirmen, per la via dels
fets (6.000 exemplars venuts en set dies,
tots els caps de setmana ocupats en con-
certs d’ara a l’octubre), la consolidació
de la banda, parlem amb Xavi Sarrià,
veu d’Obrint Pas, del nou àlbum, gestat
i treballat durant dos anys, de la xarxa
sonora en què se senten imbricats, dels
perquè del disc, dels orígens.

Sarrià és molt jove; com tots els com-
ponents del grup. Per això sorprèn, pot-
ser, saber que ja fa onze anys (onze!)
que Obrint Pas corre pel món. Però és
que, quan van començar a enfilarse als
escenaris amb les seves cançons, eren,
com aquell qui diu, unes criatures. Quan
surt el tema (que surt sovint), encara hi
ha qui recorda les dificultats que va tenir
Miquel Gironès i la seva dolçaina a la
discoteca Ku Manises: s’hi preparava un
concert de Sau amb Obrint Pas i aque-
lles llumeneres dels vigilants de segure-
tat no contemplaven la possibilitat que
la figura esprimatxada i fosca que corria
per l’escenari pogués ser un dels músics
que hi havia de tocar: convençuts que
se’ls havia colat, el van voler foragitar
(no cal dir que sense cap delicadesa), i
feina van tenir, tots plegats, a fer-los en-

tendre que, malgrat que l’aparença podia
molt ben ser certa (quants anys devia
tenir aleshores Gironès?, quinze?), el
xaval no era cap fan espontani i juvenís-
sim, sinó un membre del grup que,
aquella nit, havia de fer ballar la sala
fins a l’extenuació.

Van començar a l’institut de batxillerat
Benlliure, a València. De primer hi
havia hagut Tant se Val, un grup inicial
i iniciàtic que no va acabar de quallar.
Després, per decidir el nom de la nova
aposta musical, es va organitzar una vo-
tació pública al pati de l’institut: “Al fi-
nal –recorda (i riu) Xavi Sarrià– van
guanyar uns noms que no ens agradaven
(Socarrats, i coses així), i no en vam fer
cas.” Algú, en algun moment, va dir
“Obrint Pas”. I va quedar.

La primera maqueta que van gravar els
va obrir les portes del Tirant de Rock, el
certamen de rock en català que organit-
zava Acció Cultural del País Valencià,
que es va convertir en concurs per pro-
moció de nous grups també al sud i que
l’any 1994 va guanyar, precisament i
contra pronòstic, Obrint Pas. Per bé que
al principi, com reconeix Sarrià, en tro-
bar-se amb el premi just després d’a-
quell seu primer concert, van sentir cert
vertigen, en veure els resultats posteriors
es pot dir que el van superar amb
escreix.

Després del premi, van gravar un disc
conjunt, on hi van incloure “A València”
 (“una cançó mítica de l’època”), “Des
del balcó” i “Utopia”; van incorporar
dolçaina i percussió al conjunt; van ro-
dar pel País Valencià en concerts de tota
mida, i, continua Xavi Sarrià, “vam fer

‘La flama’ és el nou
treball d’Obrint Pas,
la formació valenciana
que consolida
una proposta musical
imbricada en la
barreja d’arrel.
Parlem amb Xavi Sarrià,
cantant del grup,
per repassar
succintament
una trajectòria
de més d’una dècada
de bona música
i compromís.

"Vam ser renovadors des del moment en què vam sumar aquest mestissatge de ritmes, combinats alhora amb la dolçaina, amb l'element tradicional", apunta Xavi Sarrià, cantant d'Obrint Pas.

la maqueta *Recuperant el somni*, vam tocar amb Negu Gorriak i ja va començar tot el que és el grup ara".

Hi ha qui considera aquesta maqueta com el primer punt i seguit en la ja llarga història d'Obrint Pas: quatre cançons que voregen el clàssic, com són "Contiuant avançant", "Viva Zapata", "Els colors de la lluita" i "No tingues por"; 3.000 còpies editades, i exhaurides; el fenomen Obrint Pas, que començava a mostrar la seva dimensió.

Perquè no sembla exagerat parlar de fenomen, en el cas d'aquesta banda: per corroborar-ne la mida només cal treure el nas en qualsevol dels seus concerts: talment flautista d'Hamelin, quan el so OP enceta els primers acords, exerceix una atracció irresistible en la concurrència, que ja se sabrà les seves cançons

fins i tot si el nou disc acaba tot just de sortir al carrer.

Total, que un cop sortejades amb èxit les primeres passes en el món musical, la formació es va plantejar d'editar un disc. I, per fer-ho, va sorgir el segell 45 Revolucions Records, plasmació de la seva voluntat autogestionària, en col·laboració amb altres veus del panorama musical al País Valencià (Ki Sap, Sant Gatxo, Atzukak o Feliu Ventura, per exemple). Amb cinc cançons, *La revolta de l'ànima*—aquest és el títol del treball—no sempre computa en la llista de discos d'Obrint Pas, que hi ha qui comença a partir del següent i que, convertint en títol el nom del grup, realitza una mena de repàs a la trajectòria de la formació fins aleshores. Aquest treball el van enregistrar amb Propaganda pel Fet, "una

discogràfica independent, xicoteta", refereix Xavi Sarrià, "que ve dels moviments socials i que ha consolidat el panorama alternatiu dins de la música feta en català".

I, amb l'any 2002, va arribar *Terra*. Per a molts, inclòs el mateix cantant del grup, hi ha un abans i un després d'aquest treball: "Perquè ja teníem més experiència, perquè vam començar a preparar el disc amb un productor, i ho vam fer a consciència, perquè vam trobar l'estil amb què ens sentíem més a gust." El premi Enderrock al millor disc de pop-rock o la llarguíssima gira que en va seguir l'edició, o, encara, les 12.000 còpies venudes, van corroborar l'encert creatiu d'un grup que ha guanyat, per mèrits propis, el seu espai, i que sembla decidit a ampliar-lo cap a Europa, on ja han estat rebuts amb interès: "Volem demostrar que la música d'ací és perfectament exportable, i que, per fer-ho, no fa falta que cantes en castellà: a Alemanya no l'entenen però et senten i ballen com a casa, taral·larejant la dolçaina i tot!".

Una sonoritat pròpia. Ben mirat, Obrint Pas ha fet alguna cosa més que això: ha introduït nous sons a les composicions del rock (per fer servir un terme a l'engròs, dins el qual caben de l'ska al hardcore i més): com en el seu moment ocorregué amb la Companyia Elèctrica Dharma i la tenora, Obrint Pas ha volgut i sabut incorporar la dolçaina com un instrument més del grup. I el conjunt ha esdevingut marca de la casa.

D'alguna manera, aquesta banda va aportar una renovació al rock català: "Estava molt dins dels paràmetres del rock anglosaxó convencional", reflexiona Xavi Sarrià. "Vam ser renovadors des del moment en què vam sumar aquest mestissatge de ritmes, combinats alhora amb la dolçaina, amb l'element tradicional, i també perquè aportàvem un misatge un poc més compromès. Jo crec que va sorprendre un poc, sí." Amb *Terra*, la fórmula va demostrar que funcionava a bastament: "Ens ha obert moltes portes que abans ens tenien tancades per prejudicis o complexos. Pel sol fet de ser un grup compromès, a molts llocs ja no volen parlar amb tu." Ara, el compromís és idèntic. El canvi ha vingut de

fora: l'èxit fa que alguns ja no el vegin com un *handicap*.

A més, Sarrià insisteix que formen part d'un tot imbricat, d'una xarxa que s'interrelaciona i que va configurant "una sonoritat pròpia dels Països Catalans": "Tot i que creiem que s'ha de fer tot tipus de música en català –continua–, estem contents que hi haja un estil propi que es defineix per la fusió de la música tradicional amb la música rock: és un mestissatge que parteix de la música d'arrel, de la nostra cultura i la nostra llengua; no és barrejar per barrejar."

I aquesta xarxa musical acaba de fructificar a *La flama*: les col·laboracions són diverses (des de l'acordió de Carles Belda a les veus de Feliu Ventura o de la *soulwoman* Manoli Alandes) i, en absolut, anecdòtiques: sovint les treballen junts, intercanvien músiques i veus i fan miques les presumptes barreres entre cançó d'autor, tradicional o rock.

En aquest treball, a més, com explica Sarrià, la banda ha complert "el somni de gravar amb qui més ens ha influenciat": parla del tècnic de gravació i de mesclades de *La flama*, Kaki Arkarazo, exguitarra de la formació basca Negu Gorriak, un dels referents clau d'Obrint Pas. El rastre Negu es pot seguir en les sonoritats, que, segons apunta el cantant, "marquen una diferència respecte de l'altre disc", o, fins i tot, en la cançó "Esperant", versió del tema de Negu Gorriak "Itxoiten", que, al seu torn, és una versió d'un poema de Marc Granell (per tant, ara Obrint Pas, acompanyats de la veu potent i modulada de Manoli Alandes, tanquen el cercle): "Ens plantejàvem fer una cançó que parlara de les dones –apunta Sarrià–, però no sabíem ben bé com enfocar-ho sense caure en els tòpics. Aquesta cançó ens parla de la vida des del punt de vista de les dones."

De fet, n'hi ha molta, de vida, en aquest nou disc: vida jove i memòria, que aquí no són conceptes en absolut antagònics. El fil conductor, la guerra del 1936: "Volíem reivindicar els nostres avis i àvies", indica Sarrià, gairebé solemnement: "El paper de tota aquesta gent andònima que ens ha ensenyat a lluitar. Al País Valencià hem patit molta desmemòria i molt silenciament, i nosaltres hem intentat parlar, precisament,

En directe, la connexió d'Obrint Pas amb el públic és elèctrica. A la imatge, en un concert a València, el darrer 24 d'abril.

d'on venim. És important saber per què estem com estem."

Ho diu la cançó: "Amb l'espurna de la història / i avançant a pas valent, / hem

encès dins la memòria / la flama d'un sentiment."

Núria Cadenas

C
Cultura Museus

Museu d'Història de Catalunya

viu la història!

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Horari
De dimarts a dissabte: de 10 a 19 h
Dimecres: de 10 a 20 h
Dijumenge i festius: de 10 a 14,30 h
Dilluns no festiu: tancat

Museu d'Història de Catalunya
Plaça Pau Vila, 3, 08003 Barcelona
Tel: 93 225 47 00
www.mhcat.net
mhc.cultura@gencat.net